

МАТЮ РАЙЛИ

ИНТЕРВ'Ю С МАТЮ РАЙЛИ

chitanka.info

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ!

Интервюто съдържа ПАСАЖИ от „Четири легендарни царства“. Препоръчваме на читателите, които още не са чели книгата, да не го четат, тъй като съдържа ключови моменти от сюжета.

Матю, току-що настани двама от своите най-големи герои от поредиците за Джак Уест младши и Плашилото в един и същи роман! Разкажи ни за това. Кое те накара да направиш това, как го планира, какво искаше да постигнеш с тази идея?

През годините феновете много често са ме питали защо не събера Джак Уест и Плашилото в една книга. Мнозина от тези мили хора може и да не са си давали сметка, че и аз си мислех същото. Просто ми беше нужна подходящата история.

За мен книгите за Джак Уест младши са много различни от книгите за Плашилото. До голяма степен е така заради Лили. Тъкмо Лили омекоти и очовечи всички груби военни герои, от Стрелеца и Зоуи до Мечо Пух и самия Джак. Също така тези истории обхващат дълги периоди. За разлика от тях, романите за Плашилото (поне за мен) са с по-остри ръбове. Те обикновено са вместени в по-кратки периоди и героите са много, много остри — от това, което Плашилото преживява с Гант до опустошителното присъствие на Майката.

Когато замислях историята за Големите игри и Хидра обаче, в която всеки от царете трябваше да подбере свои бойци, които да го представляват, си дадох сметка, че това е шанс да вкарам Плашилото в света на Джак Уест. Едно нещо е много важно — „Четири легендарни царства“ е книга от поредицата за Джак Уест младши. Героите Плашилото и Майката (до по-малка степен Астро) просто участват в нея. От самото начало си казах: „Тази книга е част от поредицата, която започна със «Седемте смъртоносни чудеса» и продължи с «Шестте свещени камъка» и «Петимата велики воители». Първо и преди всичко останало тя трябва да се хареса на феновете на тези книги. Трябва да е за Джак и неговото по-мащабно пътешествие през свят, изпълнен с древни места и митове, гигантски опасности с галактически мащаби и, разбира се, капани“. Просто трябваше да добавя към всичко това няколко чудесни герои.

Така се замислих как да го направя.

Не ми се искаше просто да пусна Плашилото във всичко това. Трябваше да навлезе в разказа постепенно. В началото срещаме морски пехотинец с огледални слънчеви очила. След това го виждаме, заедно с едрата му придружителка, в Третото изпитание. На този етап, реших, внимателните читатели на романите ми ще разберат съвсем точно за кого става дума.

И веселото започна.

Ужасно се забавлявах, докато пишех епизода, когато двамата се срещат за първи път. Какво ще си кажат двама такива герои?

Как Плашилото ще изтълкува тези древни изпитания и тези тайнствени царе? Реших, че ще е нащрек. Също така ми допадна идеята, че Майка би трябвало да срещне Джак в определен момент... и естествено би го поздравила по обичайния за нея начин!

И тогава, най-голямата сцена...

Принуждаваш ги да се бият на живот и смърт. Откъде ти хрумна това?

Когато гледам филм като „Отмъстителите“, готин сюжет, в който участват герои от различни серии, винаги се питам какво ще направят авторите, за да го направят интересен. Когато реших да сложа Джак и Плашилото в една книга, си зададох въпроса: „Какво бих искал да видя, ако бях читател?“.

Отговорът е прост — бих искал да ги видя да се бият! Бих искал да видя кой ще победи в един бой между Джак Уест младши и Шейн Скофийлд, Плашилото. И нещо повече — какво би станало, ако боят е на живот и смърт, пред публика, и един от тях наистина трябва да умре?

Обичам момента, когато Джак излиза на бойната площадка и вижда, че ще се бие с Плашилото. Това беше една от първите сцени от този роман, които ми хрумнаха.

Като разказ „Четири легендарни царства“ е много мащабен дори за твоите стандарти. Защо е така?

Основно, защото освен че исках да видя Джак и Плашилото в бой, исках да ги видя и да се съюзяват. В продължение на седем романа и една новела Джак и Плашилото поотделно правят някои доста големи неща. Исках да видя какво могат да постигнат като екип. Поради това направих Големите игри толкова мащабни и огромни, с

толкова много злодеи като Хадес, Хаос, Страх, Хидра и Мефистофел, да не говорим за Дион, Зайтан, Бригам и останалите бойци. Щом като двама големи герои ще обединят усилията си, трябва да има и мащабен сюжет, в който да се бият.

Как се зароди идеята за четирите царства, които управляват света от сенките?

Обичам конспиративните теории, наистина ги обичам. И когато гледам света, не мога да не се питам дали някъде в тъмното не се случва нещо друго.

Идеята за четирима силни владетели, които контролират световните дела зад кулисите, е нещо, върху което мисля от много време (както немалко фенове са забелязали, за първи път споменах четиримата царе, седнали на тронове, пред петима воители отзад в „Шестте свещени камъка“, която написах през 2006 г.).

Може и се дължи на дълбоката ми неудовлетвореност от политиците в наше време. Рядко мисля за политика и сега също няма да го правя. Просто смятам, че политиците и политическите партии вече като че ли не се интересуват дали представляват хората, или не — в политиката са заради самите себе си, в търсене на временна власт. Идеята за четирите легендарни царства може би е моят начин да кажа: „Ако смятате, че политиците ни са плоски и корумпирани, прави сте. Всъщност от тях бездруго нищо не зависи. Четирите царства само им позволяват да мислят, че управляват“.

Когато обявих заглавието на книгата, наблюдавах реакциите на феновете във Фейсбук и онлайн. Питаха се какви ли ще са тези „легендарни царства“. Никой не очакваше четири „сенчести царства“, така че бях доволен. Гордея се, че успявам да представям нови неща и да карам читателите да гадаят!

Разкажи ни за Големите игри. Те откъде дойдоха?

Не е тайна, че в романите ми често става дума за състезания и това ми харесва. Имаше го в „Битката“, имаше го и в „Летящ старт“, и в „Турнирът“, макар че историята е за талантливо момиче и учителя му. На заден план имаме и партии шах.

Забавно е да гледаш или да четеш за състезания, защото те в същността си са нещо драматично — двама души искат едно и също нещо — да победят — и това е в основата на добрата драма. (Заради това съдебните и болничните сериали са толкова популярни по

телевизията — в съдебната зала имаме две страни, които искат да спечелят делото. По подобен начин в спешното отделение имаме екип от лекари, които опитват да спасят зле пострадали пациенти. По същество искат да победят смъртта.)

С Големите игри исках да представя най-безумните, най-страхотните изпитания, които човек може да си представи, и да пусна моя герой, Джак, в тях абсолютно неподготвен. За мен беше много важно Джак да влезе в игрите неподготвен, без никаква представа какво се случва.

Заради това книгата започва толкова бързо, когато Джак се буди в тъмнина, с избръсната глава, след като са го отвлекли... и тогава го напада минотавър с нож. Той е назад от действието. (Също така ми хареса да го облека в тениска с Хоумър Симпсън и да го оставя бос.) Това става важно, когато нещата се обръщат и Джак започва да оцелява напук на всичко — хората, които са го отвлекли, са проявили неуважение към него, така че когато той отива на обяда на Хадес по тениска и бос, това е един вид отговор на тяхното неуважение.

Ако „Четирите легендарни царства“ прилича на някоя от предишните ми книги, то това вероятно е „Битката“. Обаче „Битката“ — написана, когато бях на деветнайсет и имах много по-малък жизнен опит — няма широчината на контекста или културната релевантност на „Четирите легендарни царства“. „Битката“ беше добра старомодна битка до смърт. Тя е суха, зловеща машина, която вълнува за кратко. Така и трябваше да бъде. „Четирите легендарни царства“, от друга страна, са за владетелите и техните поданици.

И това ме отвежда към една от големите теми на книгата: трябва ли малка група привилегировани хора да се поставят над всички останали? В нашия днешен свят, в който една много малка група от населението притежава такова голямо богатство, дали не създаваме свят на елита и свят на всички останали? На имащите и нямащите? Ако имащите имат *твърде* много, нямащите няма ли в крайна сметка да се разбунтуват? (Това, че Антони — Тони — Десакс е супербогат корабен и минен магнат, чието богатство е от поколения, е съвсем умишлено. На света днес има групи много богати индивиди — от подскретните Ротшилд до публично известните милиардери като Бил Гейтс, Уорън Бъфет и Марк Зукърбърг. Исках да намекна, че тези, които държат истинската власт, може да са хора, за които не чуваме

нищо, които са много потайни по отношение на богатството и влиянието си.)

Ами връзката между Игрите и подвизите на Херакъл? Откъде ти хрумна това?

Винаги съм обичал древните митове и приказки, от Херакъл и Ахил до легендите за Атлантида и огнедишащите дракони (вижте „Великата китайска зоологическа градина“). И ми допада идеята, че митологичните герои като Херакъл, Хадес или Зевс някога са били реални хора, разказите за които с времето са били изкривени. Гръцкият философ Евхемер, който се споменава в книгата, е реален човек. Винаги съм обичал да чета за дванайсетте подвига на Херакъл, особено за победата му над Немейския лъв, който има непробиваема кожа. (Херакъл го побеждава, одира го със собствените му нокти и използва кожата на лъва като своя непробиваема броня.) Исках да интерпретирам дванайсетте подвига по модерен и интересен начин. Представих си подвизите като нещо различно — че Херакъл всъщност е човек, преодолял редица изпитания — изпитанията от Големите игри. Наред с това той става световноизвестен, защото е единственият, спечелил всички предизвикателства. Особено ми хареса да пресъздам Евристей, страхливия цар, изправил Херакъл пред такива трудни задачи. Евристей става владетел на Долния свят от онова време. Това обяснява защо един страхлив цар може да нарежда на велик воин като Херакъл.

Кажете ни за минотаврите.

Точно както ми харесва да чета за Херакъл, винаги ме е пленявала и легендата за Минотавър. Човекът с глава на бик, който се спотайва в лабиринт на остров Крит, винаги ме е интригувал.

Както и с Херакъл, реших и тук да дам реално обяснение за тази легенда. Идеята ми беше, първо, че минотавърът е бил някой с шлем, оформен като глава на бик. Това не е нещо ново и нечувано. Вторият елемент обаче щеше да е съвсем различен — моите минотаври ще са *неандерталци* с маски. Харесва ми идеята, че неандерталци — хуманоиден вид, предшествал homo sapiens — се разхождат сред нас днес. Това е съвсем възможно. Освен това ми допада идеята, че неандерталците не са просто някакви глупави зверове. Те могат да са умни, както всеки съвременен човек, ако им бъде позволено да са такива. И адски ми харесва идеята, че малка група от тях може да

живее в отдалечено кътче на Индия и никога да не е виждала днешния човешки свят. Такава група би била от чисти неандерталци. А и ми беше нужна армия, която може да се спусне да опустошава!

Още в „Шестте свещени камъка“ споменаващ четиримата царе. Има ли други елементи от сюжета на „Четирите легендарни царства“, които да очакваме в бъдещи романи?

Разбира се! Първо, мисля, че е съвсем ясно, че следващата книга ще бъде за Джак, който търси трите тайни града (хм, от това би излязло добро заглавие...). Честно казано, една от причините да се забавя толкова с четвъртата книга за Джак Уест младши („Петимата велики воители“ излезе през 2009 г.) беше желанието ми да планирам внимателно събитията напред, в последните три книги от поредицата. Така че, да, много от нещата, споменати в „Четирите легендарни царства“, ще се срещат и в бъдещите книги — трите тайни града, събитието Омега, трисмагите, дори някои необикновени дървета... Сегашната книга ще подреди декора за следващите книги. Това беше предизвикателството, което си поставих, и затова се забавих толкова.

Има ли други интересни неща в книгата, които би искал да споделиш?

С годините много благотворителни организации са искали от мен да организират търгове с имената на героите ми с цел набиране на средства. Няколко от героите на „Четирите легендарни царства“ получиха имената си по този начин. **Тони и Колийн Десакс** спечелиха търга на чудесно благотворително събитие по време на голф, организирано от Вивиен Фрийман, така че, разбира се, владетелят на Долния свят стана „Тони“. Кой не би искал това? (Така реших.) **Джордж Халил** беше втори на търга, така че Тони стана Хадес, а Джордж стана пиян млад принц. Родителите на **Конър Биърд, Алин и Джули Биърд**, наддаваха успешно по време на чудесния благотворителен бал на Смоуки Доусън, както и **Марк и Мишел Фин**, които оригинално поискаха да включат в романа имената на двете им кучета. Така получиха имената си **Аш и Рокси**. (Известно време преди това мислех да дам на Джак Уест пудел, така че всичко се получи чудесно!) Името на **Грег Батман** също се появи в книгата, защото брат му, **Гари Батман**, наддаваше в негова полза. Положих усилия, но в днешния свят на супергерои е трудно да дадеш на свой герой името „Батман“ (дори и да го произнасяш „Бейтмън“)! И непременно трябва

да спомена **Тим Боулс**, войник от австралийската армия. Тим чака много дълго, за да види името си в някой от романите ми, и наистина трябва публично да му благодаря за невероятното търпение. На благотворителна вечеря през 2011 г., в помощ на Фонда за подпомагане (който подкрепя семействата на войници, убити по време на служба), Тим наддаваше за име на герой. Поиска от мен специално да го сложа да се сражава рамо до рамо с Плашилото. Две неща влязоха в заговор против Тим — първо, току-що бях издал „Плашилото и Армията на крадците“, така че не планирах в скоро време да пиша нов роман за Плашилото, и второ, наддаването се случи в труден за мен период, през който и през ум не ми минаваше да пиша друга книга. И той изчака търпеливо. Издадох „Турнирът“, но нямаше да е уместно да го сложа там. След това написах „Великата китайска зоологическа градина“, в която Плашилото изобщо не участва. Попитах Тим дали би имал нещо против да го сложа в роман за Джак Уест и той каза, че няма проблем. Не му казах, че ще изпълня желанието му да се сражава до Плашилото, само че в роман за Джак Уест! Казах му го, когато книгата влизаше в печатница, така че Тим беше един от много малкото хора, които знаеха, че Плашилото ще се появи в тази книга за Джак Уест. Дори му дадох една от най-хубавите си позивни — Томахавка. Ролята му в тази книга е кратка, но не се съмнявай, че когато Плашилото се върне, Томахавката ще е с него. Благодаря за търпението, Тим.

В началото на 2015 г. се премести в Лос Анджелис. Как я караш там? Някакви филми на хоризонта?

Страхотно е, благодаря, и е точно това, от което имах нужда. Исках да живея и проучвам на ново място, в свят на разказвачи, какъвто е Ел Ей. Вече се запознах с фантастични хора, от брилянтни продуценти и режисьори до преуспели сценаристи. Непрекъснато ходя на преговори за филмови или телевизионни адаптации на романите ми. „Сони“ имат опция за „Великата китайска зоологическа градина“. Аз самият написах сценарий по „Турнирът“ и се срещнах с един от топсценаристите, за да превърнем книгите за Джак Уест в телевизионен сериал. Ако още няколко неща си застанат по местата, ще бъде пълен напред, но трябва да си на място, за да успееш.

Някакви думи накрая?

Както винаги, искам да осигуря на хората приятни моменти. Написах този роман наистина с удоволствие. Дълго време феновете ме питаха дали бих сложил Джак и Плашилото в една книга и за мен това беше предизвикателство. Надявам се да съм представил продукта си в оригинален и неочакван вид, така че онези фенове и всички останали читатели да останат удовлетворени. Моята работа е да забавлявам. Така че, както винаги казвам накрая, надявам се книгата да ви е харесала.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.